

αίσθανομένου ὅτι ἔπεσεν εἰς τοὺς ὄνυχας σαρκο-
βόρου θηρίου, καὶ αἰσθανομένου εἰς τὸ πρόσωπόν
του τὴν φλογεράν, ἀθηματώδη αὐτοῦ ἀναπνοήν,
καὶ κλειόντης τοὺς ὀφθαλμούς του ὅπως παρα-
δῶση τὸ πνεῦμα.

Τίς οἶδε ποίας ἀβραῆς δεσποινίδος, ἐπλήρωσε
τὸν στόμαχον ἢ τρυφερά σὰρξ τοῦ μοσχαρίου
τούτου! καὶ εἰς οἷον εὐαίσθητον αἷμα μετεβλήθη
σφύζον μετὰ συγκινήσεως ἐκ μόνου τοῦ κρότου, ἢν
προξενεῖ γαλῆ πρόσπαιζουσα μὲ ῥάκος. Ἄν εἴ-
ξευρε ποῖον πόνον καὶ ποῖον σπαραγμὸν ὑπέστη
ἢ σὰρξ ἐκεῖνη ἦν ἔφαγε, τί θὰ ἠσθάνετο; ἂν ὄχι
τύφεις συνειδότος, πάντως ὅμως τύφεις σομάχου.

Ἔϊνε βέβαιον ὅτι ἡ ἀχαριστία πρὸ παντός εἶνε
ἀνθρωπίνῃ ἰδιότης ἢ μεις ὑπερτεροῦμεν κατὰ πάν-
τα τῶν ζώων, καὶ ὑπερτεροῦμεν καὶ κατὰ ταύ-
την, ἂν ὄχι καὶ κατὰ τοὺς πόδας ἔννοοῦμεν δὲ νὰ
πωλήσωμεν πολὺ ἀκριβῆ τὴν ὑπεροχὴν μας· καὶ
ὅταν θελήσωμεν νὰ κατέλωμεν ἄχρως αὐτῶν, κα-
τερχόμεθα, ὡς λίθοι, μὲ τὴν πολλαπλασίαν ὀρ-
μὴν τὴν κτηθεῖσαν ἐκ τῆς ἀποστάσεως τὴν ὁποί-
αν διηγήσαμεν ὅπως πέσωμεν ἀπὸ τοῦ ὕψους μας.

Ἄν δὲν μᾶς συγκινῶσιν αἱ ἀγωνιώδεις συσ-
τροφαὶ τῶν μελῶν, καὶ οἱ σπαραγμώδεις γόοι, καὶ
οἱ σπασμώδεις σφραδασμοὶ, καὶ τὰ ὑπὸ αἵματος
πλημμυριζόμενα ὄμματα, ἂν ἡ καρδιά μας εἶνε
πεζοδρόμιον καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διέλθωσι τὰ
ζῶα, ἂν τοκογλυφῶμεν καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων
μας διαθέτοντες αὐτὰ πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, ἀφοῦ
δὲν λαμβάνομεν οἶκτον διὰ τὰ θύματα, ἄς λάβω-
μεν τοῦλάχιστον διὰ τοὺς θημίους, οἱ ὁποῖοι εἶνε
ὁμοῖοί μας.

Τί γίνονται αὐτοὶ μικροὶ ἢ μεγάλοι, οἱ ἀνεο-
χλήτως, ἀποίνει, εἰς τοιοῦτο μαρτύριον ὑποβάλλ-
οντες τὰ ζῶα ταῦτα; κατὰ μικρὸν ἢ σκληρό-
της των ἀκονίζεται, ὀξύνεται; γανόνεται ὑπὸ τῆς
σφοδρᾶς χαιρεκακίας ἢ καρδία των, ὅπως μερι-
κοὶ οὐρανίσκοι ὑπὸ δριμυτάτων πνευματωδῶν πο-
τῶν ὁ κρουδὸς τῆς συμπαθείας πληροῦται ἰλύος
καὶ δὲν δύναται νὰ ῥεῦσῃ ἀποκτῶσι τὴν ἀκόρε-
στον ὄρεξιν τοῦ κακοῦ ὡς σκύμνοι, γευθέντες αἷ-
μα καὶ λείγοντες τὴν γλῶσσάν των, τὴν αἰμοδό-
ρον βουλιμίαν. Ἡ στατιστικὴ τῶν κακουργιῶν
ἐν Ἑλλάδι δύναται νὰ εἴπῃ ποία τάξις καὶ ποῖον
ἐπάγγελμα παράγει τοὺς περισσοτέρους φονεῖς·
ἀφοῦ ἔχει τόσα συστατικά ἐν Ἑλλάδι ἢ ὑγρα-
σία ἢ παράγουσα τοὺς δηλητηριώδεις τούτους
μύκητας, ἄς φροντίσωμεν, κατὰ τοῦτο τοῦλάχισ-
τον, νὰ ξηράνωμεν τὴν ἀτμόσφαιράν μας.

Ἄν ὑπάρχη που εὐσπλαγγνία, εὐγενής τις πρό-
νοια ὅπως ἀρῆθῃ αὕτη ἢ ἀφορητὴ ἢ ποτίζουσα μὲ
ἔγκλημα τὴν καρδίαν, εἶνε καιρὸς, νομίζομεν,
νὰ συγκεντρωθῇ, νὰ συστηματοποιηθῇ εἶνε και-
ρὸς ὅλοι οἱ εὐσπλαγγνοὶ ἄνθρωποι νὰ συνάψωσι
τὰς χεῖράς των καὶ νὰ εἰπῶσι: πρέπει νὰ προστα-
τεῦσωμεν τὰ ζῶα χάριν τῆς εὐσπλαγγνίας καὶ χά-
ριν τῆς κοινωνίας.

Ἄλλαχού δὲν ὁμοιάζουσιν ἡμᾶς ἄλλαχού δὲν
ἀνέχονται οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔντομον νὰ βλα-
φθῇ ἀναιτίως; ἄλλαχού ἢ ἀλγηδῶν τοῦ ζῶου ἐ-
ξικνεῖται μέγχοι τῶν μυχαιτάτων τῆς ἀνθρωπί-
νης καρδίας; διὰ τοῦτο ἐπινοοῦσι καθ' ἐκάστην
μηχανήματα, ὅπως, εἰς τὰ κατ' ἀνάγκην σφαζό-
μενα ζῶα, ὁ θάνατος ἐπέρχηται ἀκαριαῖος, ἄνευ ἀ-
γωνίας; οὐδὲ χάριν τῆς ἐπιστήμης, δὲν ἀνέχο-
νται τὴν βάσανον αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐγείρουσιν
ἀγωγὴν κατὰ τῶν καθηγητῶν οἵτινες κἀννοοῦσι
πειράματα ἐπὶ ζωντανῶν σαρκῶν. Προστατευτικὴ
τις μέριμνα περιπίπτει περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν
ζώων. Ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ κτλ. κτλ.
ὑπάρχουσι πλεῖσται προστατευτικαὶ τῶν ζώων ἐ-
ταιρίαι ἐργαζόμεναι ἀκαμάτως, ἐκδιδοῦσαι δελ-
τία, παρέχουσαι διπλώματα, διανέμουσαι με-
τάλλια, ἀναγράφουσαι μετ' ἐπαίνων πᾶσαν ἀγα-
θὴν ὑπὲρ τῶν ζώων πράξιν, δίδουσαι πτερὰ εἰς τὴν
εὐσπλαγγνίαν, καλλιεργοῦσαι τὴν συμπάθειαν.

Ἄφ' οὗ ἡμεῖς εἴμεθα τοσοῦτον ἐπιρροεῖς πρὸς
μιμήσεις, δὲν μιμούμεθα καὶ κατὰ τοῦτο τοὺς
Εὐρωπαίους; Μὲ καταλαμβάνει φρίκη ὁσάκις σκέ-
πτομαι τὸ μέλλον τῶν δύο ἐκείνων μικρῶν κρεο-
πωλῶν. Ἐὰν ἦκουον κάπου, ἂν ἀνεγίνωσκον κά-
που, ὅτι εἶνε βραβεύοι νὰ κακοποιῶσι τὰ ζῶα,
ἂν κατέρηθον τις νὰ τοὺς συναρπάσῃ ἀπὸ τὴν
καρδίαν, νὰ τοῖς ἐμποίησῃ τὸ ῥίγος τῆς συγ-
κινήσεως, ἂν ἐβλεπον τὸν δημῆλικά των γείτονα
βραβεύοντα δι' εὐεργεσίαν τινὰ πρὸς τὰ ζῶα, ἢ
σκληρότης θὰ ἐξεριζοῦτο ἀπὸ τῶν σπλάγγνων
των, ἀκτίς τις θὰ διεπέρα τὸ σκοτὸς τῆς ψυ-
χῆς των. Θὰ ἐσώζοντο τὰ ζῶα καὶ θὰ ἐσώζοντο
καὶ αὐτοί.

ἜΩ! Ἐὰν συνασπιζομένη ἐγένετο ἰσχυρὰ ἢ ἀ-
γαθότης, ὅπως πολλάκις ἢ κακία, πόσα καλὰ ἢ-
δύναντο νὰ παραχθῶσιν ἐν Ἑλλάδι!

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ.

Εἰς Αἴφρικανὸς Μονάρχης

Ἐν Παρισίῳ ἐξεδόθη ἐπ' ἐσχάτων σύγγραμμά
τι *Περὶ τῆς Οὐγγάρδας καὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ*
Σουδάν, ἐν ᾧ γίνεσθαι λόγος περὶ ἑνὸς τῶν ἰθα-
γενῶν βασιλέων τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ διασήμεου Μτέ-
ζα (Mtesa), ὅστις νομίζεται ἀπόλυτος κύριος
τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν ὑπηκόων του.
Ὁ βασιλεὺς οὗτος εἶνε πράγματι πρόεδρος συμ-
βουλίου προκρίτων, οὔτινος εἶνε μέλη ὁ μάγειρός
του καὶ ὁ ἱατρικὸκαθαριστής του. Κατὰ τὸν θά-
νατον τοῦ βασιλέως ἢ ἀριστοκρατία, ἀποτελου-
μένη ἐκ τριῶν κληρονομικῶν μεγιστάνων, ἐκλέ-
γει τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ ἀ-
ποθανόντος. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ νέου μονάρχου καί-
ονται πάντες, πλὴν δύο ἢ τριῶν φυλασσομένων
διὰ πᾶν ἀπόροπτον. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συμβίω-
ν τοῦ βασιλέως δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἀ-
ριθμοῦ τῶν θυμάτων. Οἱ ὑπηκοοὶ τοῦ Μτέζα ἀ-

ποδίδουσι 7,000 γυναίκας, ἤτοι υπερδεκαπλασίας ὅσων εἶχεν ὁ βασιλεὺς Σολομών. Αὐτὸς δὲ διακηρύσσει εὐλικρινῶς ὅτι οὐδέποτε τὰς ἐμέτρησε. Τὸ χαρέμιον δὲν εἶνε μεγάλη πολυτέλεια ἐν Οὐγάνδᾳ, ὅπου ἀναλογοῦσι τρεῖς καὶ πλέον γυναῖκες εἰς ἕκαστον ἄνδρα. Ἡ ἀγοραία τιμὴ τῆς γυναικὸς εἶνε πράγματι ἐλαχίστη. Ὁ Ἰσραηλιτὴς Βίλσον διηγείται ὅτι πολλάκις προσήνεγκον αὐτῷ γυναῖκα ἀνθ' ἑνὸς ἱματίου ἢ ἀντὶ ζεύγους ὑποδημάτων.

Ὁ βασιλεὺς Μτέζας δὲν εἶνε τόσῳ καλῶς χριστιανός, ὅσον ὑπέθετεν ὁ προσηλυτίσας αὐτὸν κ. Στάνλεϋ. Παρενδύσκειται εἰς τὴν λειτουργίαν, ὅταν ἔχη πολιτικούς λόγους νὰ μὴ δυσαρστήτη τοὺς Ἰσραηλιτοὺς. Μὴ ζητήσητε ὅμως ἀπ' αὐτοῦ νὰ κόψῃ μίαν κεφαλὴν ὀλιγώτερον. Μένων ἀσθενῶν καθίσταται ἡμερώτερος. Οἱ ὑπήκοοί του γινώσκουσι τοῦτο τόσῳ καλῶς, ὥστε κρίνουσι περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας του ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων. — «Ἄν ὁ Μτέζας ἦτο υγιής, ἔλεγε τις εἰς τοὺς περιηγητὰς, θὰ ἐβλέπετε θανατικὰς ἐκτελέσεις».

Ὁ κ. Φέλκιν, κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του εἶχε τὸ βάρος ὡς ἰατρὸς νὰ θεραπεύῃ τὸν μονάρχην. Κατ' ἀρχὰς ὁ Μτέζα ἐδυσπίστει εἰς αὐτόν. Ὑπεχρέου τὸν κ. Φέλκιν νὰ λαμβάνῃ μέρος τῶν ὑπ' αὐτοῦ διοριζομένων φαρμάκων. Ἐπὶ τέλους ἡ δυσπιστία ἔπαυσε, καὶ τότε διεκλήρυσεν εἰς τοὺς ἀυλικούς του ὅτι τὰ φάρμακα ἦσαν μόνον δι' αὐτόν, καὶ ὅτι αὐτοὶ δὲν θὰ ἐλάβανον πλεον. Θὰ τὰ ἐλάβανεν δὲ διὰ μιᾶς ὅλα, ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ σεβασμιώτατος Βίλσον συναντήσας νέον, ὃν ἐγνώριζε, καὶ ἰδὼν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀκτινοβολοῦν ἐκ χαρᾶς τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν. — «Ἐφόνευσα τὸν πατέρα μου» ἀπήντησεν ὁ νέος ἐν ἀγαλλιάσει.

Ὁ σεβασμιώτατος Βίλσον, ὅστις ὡς ἐκ τῶν ταξειδιῶν του ἀπέκτησεν ἰκανὴν δόσιν φιλοσοφίας, ἠρώτησε τὸν νέον, διατί ἐφόνευσεν τὸν πατέρα του. — Ἐστενοχωροῦμαι ὅτι δὲν ἤμην ἐγὼ ἀρχηγός, ἀπήντησεν ὁ νέος Βογάνδας. Βίπα τοῦτο εἰς τὸν Μτέζαν, αὐτὸς δὲ μοὶ ἀπήντησε. — Φόνευσον τὸν πατέρα σου, καὶ θὰ ἦσαι ἀρχηγός. — Καὶ τὸν ἐφόνευσεν.

Τὸ συμβῆν τοῦτο δεικνύει ὅτι ἀνάγκη σπουδαία ὑπάρχει ἵνα ὁ κ. Στάνλεϋ ἐπιστρέψῃ εἰς Οὐγάνδαν, πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς μεταφράσεως του τῆς Γραφῆς καὶ τῶν γεγονυῖα τῆ φωνῆ ἀναγνωσμάτων του. Πολλὰ ἔχει ἀκόμη νὰ πράξῃ ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ. *Π

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συνωμίλου δὺο κτηματῆαι περὶ τοῦ καλοῦ καιροῦ.

— Ἐάν, λέγει ὁ εἷς, ἡ βροχαὶς αὐταῖς ἐξοκ-

λουθήσουν, τίποτε δὲ θὰ μείνῃ ἐς τὴ γῆ χωρὶς νὰ φουρώσῃ.

— Γιὰ δάγκωσεν τὴ γλῶσσά σου, λέγει ὁ ἄλλος, καὶ ἔχω ἄλλο δύο γυναῖκες ἐς τὸ νεκροταφεῖο!

* *

Κάποιός τις ἔλεγεν ἀνευλαβῶς :

— Δεῖξτε μοι ὅλα τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα μία γυνὴ ἐφόρεσεν ἐν τῷ βίῳ της, καὶ ἀναλαμβάνω νὰ γράψω κατ' αὐτὰ ἀκριβῆ τὴν βιογραφίαν της.

*

* *

Αὐτάρκεια :

Πέρσης τις ποιητὴς λέγει : Οὐδέποτε παρεπόνηθην διὰ τὴν πτωχίαν μου μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εὐρέθην γυμνόπους καὶ στερούμενος ὅλως ὑποδημάτων. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἀπήντησα ἀνθρώπον στερούμενον ποδῶν, καὶ ἐδόξασα τὸν Θεὸν διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγαθότητά του.

*

* *

Ἡ Κυρία Ν*... ἐνδύεται ἵνα ὑπάγῃ εἰς ἐσπερίδα.

— Σοφία, λέγει πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν, ἔφεραν τὰ ἄνθη ποῦ θὰ βάλω ἐς τὰ μαλλιά μου ;

— Ἐδὼ εἶνε, κυρία, καὶ ποιά μαλλιά σας θὰ βάλετε τριγύρω ἐς τὰ ἄνθη ;

*

* *

Ἐπάρχει παροιμία τις λέγουσα :

«Ὁποῖος πληθύνει τὰ χρῆματά του γίνεται πλούσιος».

— Ἄνοστη ἀστείότης, εἶπε τις, τὴν ὁποίαν χωρὶς ἄλλο θὰ διέδοσαν οἱ δανεισταί.

*

* *

Ὁ τοκογλύφος Μ... ἦτο εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς του, διὸ ἐσπευσεν νὰ φέρωσι τὸν πνευματικόν. Οὗτος ἀφοῦ τὸν ἐξωμολόγησε, τοῦ παρουσιάζει ἐν τέλει ἀργυροῦν σταυρὸν ἵνα ἀσπασθῇ. Ἐν τῷ ἄμα οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγωνιῶντος ἀναλάμπουσιν, ὁ δὲ ἱερεὺς, νομίσας ὅτι ἡ χαρὰ τοῦ ἀσθενοῦς προήρχετο ἐκ τῆς ὄψεως τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ, τοῦ θέτει τὸν σταυρὸν εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ τοκογλύφος τὸν περιεργάζεται μετὰ προσοχῆς περιστρέφων αὐτόν, εἶτα δὲ ἀποδίδων τὸν σταυρὸν,

— Παπᾶ μου, λέγει πρὸς τὸν πνευματικόν, δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ δανείσω μεγάλα πράγματα γιὰ ἓνα τέτοιο ἐνέχυρο !

*

* *

Γνωστὸν ὅτι ὁ Ναπολεὼν Α' ἦτον ἀπότομος τοὺς τρόπους καὶ χλευαστικὸς, μὴ διακρινόμενος καθόλου ἐπὶ λεπτότητι.

Ἡμέραν τινὰ πλησιάζοντας κυρίαν ὀνομαστήν ἐπὶ ἐρωτοτροπία, τῇ λέγει ἄνευ περιστροφῶν

— Λοιπὸν, κυρία, σὺς ἀρέσουν πάντοτε οἱ ἄνδρες ;

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀποκρίνεται αὐτῇ, ὅταν εἶνε εὐγενεῖς.